

Ent jälleke pallekti wäljast wasta: „kuis teie ommete „teekõndjat se kurja ilma kätte jättat, — laske sisse!“ —

Es olle nüüd küi mißhel ennamb hirmo, ent se pahhandusfega, mes temma sissen olli, es olle täl ka üttele hääd meelt se tõise wasta. „Eiga sa ommete pajast sisse ei sa tütki,“ ni karrat temma selle pallejale päle, „tulle, kui „sa tahhat, läbbi usse!“ — Sis toukas temma jallaga pu usse eest ärra, ja last effi jälle istu ahjo su ette mahha. —

Olli nüüd selgude kuulda, kuis kättega ümbre ja ümbre fik soina ja nukka ärrakumbli, enne kui se sao ja pimmedusfega weel se us kätte sai, ja wallale woeti. — Üts pik, kuim noor mees tulli nüüd sisse tarre. Temma reiwa olli fik läbbi leonu, ja temma hiusse ja kaaldallune olli ea ja lumme rätsakoga koon. Es olle täl surembat trossi ei rõi-wost pääl. Iwesse-nahha kottik sais rihmaga olla pääl, walge lep káen. Ent silma olli selge ja rõmoliho. — Kui se noor mees lige tule ja tuisõga olli sisse tulnu, sis ütts temma usse rutto jälle kinni, wõt omma mütsikese illofaste pá päält mahha, kummard, ja üttel armsaste: „Terre õddan-gus, armas rahwas!“ — Ent tallopoig es kergitake omma talwe-kübbarat, mes täl páán olli, pesti jalgu, ja es kae le sinna pole. — Sis olli ka laste sesammaga ülleswirgonu, ja pánniwa tãnni. Emma nakkas tõisest kolgast wandma, ja olli nüüd ütteleõrraga nisuggune kãrra ja rõõkminne tarren, kui olles sussi zea pasta tulnu.

Se teekõndja sais ahjo kõrwal, es lausu mitte sõnna. Ja kui leake se poolkõstonu tuhkhawwa hõste-walgusfega temma silmile olles sanu kaeda, küi olles nõnnu, et sedda halwa kõrda kuulden ja nättén weffi tãlle silmile olli tulnu.

Kui nüüd se larm ärraallast, kui laste ennamb es rõgi, emma ni kurjaste es wannu, sis tulli se noor mees lähhãmbale, saifati tallopoja kõrwale, ja üttel: „Armas perremees, „ãrge pahhandage henda minnust mitte. Jummal tassogo „saawõrra teile, mes teie mulle hääd tete. Minno rõiwa „omma fik läbbileonu. Lubbage, sis ma istu ka sija tuhkhawwa were päle, et hendale lámminnd saas!“ — Tallopoig kergit jalgu saina pole, ja kost: „Jãtke päle, eiga ma ei kela!“

Sis ist nüüd se reissa tallopoja kõrwale tuhkhawwa

were päle mahha, nakkas pestitelema, ja omme nartsukeisi ja rõiwakeisi kuivatama, niuk nida selle tallopojaga jutto ajama:

Reissa: Kuis teie maja-ello ni waene om, armas perremees?

Tallopoig (pahhandusfego): Kost meiesuggutsiele sis weel õlgede sedda parrembat suda. —

R. Kas teil sis põldo ja karja ei olle?

E. Parrako Jummal küi meie kottal jedda põldo ja karja piddamist.

R. Kas sis teie ma wilja ei kanna?

E. Omma ka wanna lede soowere ja sawwitengo, no ei kanna iks kellegile wilja.

R. Jummal toidap iks ka neide päält innemisi, kui tõõd tettas ja walwa nãttas.

E. Kas sis siin weel õlgede oiga antas kottun tallit-tada. Saia ütts allati, moija murme pääl, — hullaminneti ajasta omma muidokse; — kost sinna saäl ellawas saet. Sã-rast põrgo maad ei olle iks kennele, kui siin küi om. —

Kui tallopoja suust se rasse sõnna olli wãlja-tulnu, sis ni kui ahmari se noor mees. Temma palge lãts werrewas, ja temma sirtut henda ülles, ja wõni tõist kangebe, et: „fõbber, kas sinna sis paljo sedda ma-õima ollet nõnnu, et „sinna ni kurjaste omma ma-kottust lãlbat. Kuis sinna sis „ommete julgut ni halwaste teotada, mes Jummal om ionu, „ja kõhhes temma sinno om sããdnu ellama, et temma ka „sinno su läbbi hendale kitrust ja-tenno pibol sama!“ —

Kui se reissa, kes enne sõrane peiglikõkenne olli tutta olnu, sõratsid kibbedid sõnnu tõisele ütteleõrraga olli andnu, sis tõmmas ka se tallopoig õkwa kübbarat päãst mahha, ja es moista muud tãlle kosta, kui: „kes teed, — pai effand, „wai hãrra, wai mes teie ollete?“ —

Ent se reissa kummard jälle hõste mannu mahha, weffi olli silmin, ja nakkas nüüd nida kõnnelema: „Sure omma „Jõfanda teo! Kui sinna neide pãrra nõwwat, sis lähhõp „hããs sinno meel. — Mi laulap jo kunningas Lawid om- „man pũhha laulun. Oh, kuis kittap minno sũdda sinno, „Jõfand, et sinna ka minno ihholiko silmile ollet nõtta andnu, „et tõisine se sõnna! — Ajastat kuys nüüd pe, kui minna